

KOMUNIKAT PRASOWY nr 38/23

Luksemburg, 1 marca 2023 r.

Wyroki Sądu w sprawach T-480/20 | Hengshi Egypt Fiberglass Fabrics i Jushi Egypt for Fiberglass Industry / Komisja i T-540/20 | Jushi Egypt for Fiberglass Industry / Komisja

Subsydium udzielone przez Chiny może zostać przypisane Egiptowi jako państwu pochodzenia lub wywozu produktu, na który nałożono cła wyrównawcze

Na przedsiębiorstwa mające siedzibę w Egipcie w strefie współpracy gospodarczej i handlowej Suez między Chinami i Egiptem, które są jednak subsydiowane przez Chiny, można nakładać cła wyrównawcze

W następstwie skargi złożonej 1 kwietnia 2019 r. Komisja Europejska przyjęła rozporządzenie wykonawcze 2020/776 nakładające ostateczne cła wyrównawcze na przywóz niektórych materiałów z włókna szklanego tkanych lub zszywanych (zwanym dalej „materiałami z włókna szklanego”) pochodzących z Chin i Egiptu¹.

W następstwie drugiej skargi złożonej 24 kwietnia 2019 r. Komisja przyjęła ponadto rozporządzenie wykonawcze 2020/870 nakładające ostateczne cło wyrównawcze i stanowiące o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła wyrównawczego nałożonego na przywóz produktów z włókien ciągłych szklanych (zwanym dalej „produktami z włókien ciągłych szklanych”) pochodzących z Egiptu oraz stanowiące o pobraniu ostatecznego cła wyrównawczego z tytułu zarejestrowanego przywozu owych produktów z włókien ciągłych szklanych². Produkty z włókien ciągłych szklanych stanowią główny surowiec wykorzystywany do produkcji materiałów z włókien szklanych.

Hengshi Egypt Fiberglass Fabrics SAE (zwana dalej „Hengshi”) i Jushi Egypt for Fiberglass Industry SAE (zwana dalej „Jushi”), dwie spółki utworzone na podstawie prawa egipskiego, których akcjonariuszami są podmioty chińskie, produkują i eksportują materiały z włókien szklanych do Unii Europejskiej. Jushi produkuje i eksportuje ponadto do Unii Europejskiej produkty z włókien ciągłych szklanych pochodzących z Egiptu. Obydwie te spółki mają siedzibę w Egipcie, w strefie współpracy gospodarczej i handlowej Suez (zwanej dalej „strefą SETC”), która została utworzona wspólnie przez Egipt i Chiny zgodnie z ich odpowiednimi strategiami krajowymi, to znaczy, w odniesieniu do Egiptu zgodnie z planem rozwoju korytarza Kanału Sueskiego, a w odniesieniu do Chin zgodnie z inicjatywą „jeden pas i jeden szlak”. Owa ostatnia inicjatywa umożliwiła chińskim władzom przyznawanie niektórych korzyści, w szczególności wsparcia finansowego, chińskim przedsiębiorstwom z siedzibą w strefie SETC.

Hengshi i Jushi, uznając się za poszkodowane w wyniku celów wyrównawczych ustanowionych przez Komisję, wniosły

¹ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2020/776 z dnia 12 czerwca 2020 r. nakładające ostateczne cła wyrównawcze na przywóz niektórych materiałów z włókna szklanego tkanych lub zszywanych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Egiptu i zmieniające rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2020/492 nakładające ostateczne cła antydumpingowe na przywóz niektórych materiałów z włókna szklanego tkanych lub zszywanych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Egiptu (Dz.U. 2020, L 189, s. 1).

² Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2020/870 z dnia 24 czerwca 2020 r. nakładające ostateczne cło wyrównawcze i stanowiące o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła wyrównawczego nałożonego na przywóz produktów z włókien ciągłych szklanych pochodzących z Egiptu oraz stanowiące o pobraniu ostatecznego cła wyrównawczego z tytułu zarejestrowanego przywozu produktów z włókien ciągłych szklanych pochodzących z Egiptu (Dz.U. 2020, L 201, s. 10).

do Sądu skargę zmierzającą do stwierdzenia nieważności rozporządzenia wykonawczego 2020/776. W odrębnej skardze Jushi wniosła ponadto o stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego 2020/870.

Oddalając skargi, Sąd dookreślił warunki, na jakich Komisja może przypisać władzom publicznym państwa pochodzenia lub wywozu danego produktu subsydia przyznane przez władze publiczne innego państwa w celu nałożenia na podstawie podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego³ cła wyrównawczego na przywóz do Unii produktu objętego dochodzeniem.

Ocena Sądu

Na poparcie swoich skarg skarżące podniosły między innymi zarzut dotyczący naruszenia art. 3 pkt 1 lit. a) podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, zgodnie z którym subsydium istnieje, jeżeli władze publiczne kraju pochodzenia lub wywozu wniosły wkład finansowy. W tym względzie skarżące podważyły w szczególności argumentację Komisji zawartą w rozporządzeniach wykonawczych, polegającą na przypisaniu egipskim władzom publicznym wkładów finansowych przyznanych przez chińskie podmioty publiczne przedsiębiorstwom mającym siedzibę w strefie SETC.

Sąd w pierwszej kolejności oddalił zarzut szczegółowy skarżących dotyczący naruszenia prawa przez Komisję przy dokonywaniu wykładni pojęcia „władzy publicznej” kraju pochodzenia lub wywozu w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego.

Odnosząc się do pojęcia „władzy publicznej”, Sąd zauważył, że art. 2 lit. b) podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego ogranicza się do zdefiniowania go jako obejmującego każdy organ publiczny na terytorium kraju pochodzenia lub wywozu. Jednakże przepis ten nie wyklucza możliwości przypisania wkładu finansowego władzom publicznym państwa pochodzenia lub wywozu danego produktu na podstawie dostępnych konkretnych dowodów. Ponadto, okoliczność, iż rozporządzenie to wymaga, aby wkład finansowy został przyznany przez władze publiczne „na terytorium kraju pochodzenia lub wywozu”⁴, nie oznacza, że ów wkład musi pochodzić bezpośrednio od władz publicznych kraju pochodzenia lub wywozu.

Tym samym podstawowe rozporządzenie antysubsydyjne nie wyklucza tego, że wkład finansowy przyznany przedsiębiorstwom z siedzibą w Egipcie przez chińskie organy publiczne, a nie bezpośrednio przez egipskie władze publiczne, może zostać przypisany tym władzom jako władzom publicznym kraju pochodzenia lub wywozu.

Taki wniosek jest uzasadniony tym bardziej w szczególnym kontekście strefy SETC, który pozwala chińskim władzom publicznym na bezpośrednie przyznawanie wszystkich ułatwień związanych z chińską inicjatywą „jeden pas i jeden szlak” przedsiębiorstwom chińskim mającym siedzibę w tej strefie. W tych okolicznościach nie można dopuścić, aby konstrukcja gospodarcza i prawna o takich rozmiarach jak strefa SETC została wyłączona z zakresu podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego.

Następnie Sąd odrzucił argumentację skarżących, zgodnie z którą dokonana przez Komisję wykładnia art. 3 pkt 1 lit. a) podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego jest sprzeczna z art. 10 ust. 7 i z art. 13 ust. 1 tego rozporządzenia.

W tym względzie Sąd zauważył, z jednej strony, że art. 10 ust. 7 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, który nakłada na Komisję, rozpatrującą skargę, obowiązek zaproszenia odnośnego państwa pochodzenia lub wywozu do udziału w konsultacji w celu wyjaśnienia sytuacji, nie wyklucza zasięgnięcia opinii władz publicznych wspomnianego kraju odnośnie do przypisywanych im wkładów finansowych. W niniejszej sprawie z akt sprawy wynika ponadto, że Komisja zaprosiła egipskie władze publiczne do przeprowadzenia konsultacji w kwestiach takich jak kredyty preferencyjne udzielone przez podmioty chińskie.

³ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1037 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 55).

⁴ Podstawowe rozporządzenie antysubsydyjne, motyw 5.

Jeśli chodzi, z drugiej strony, o art. 13 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, który pozwala w szczególności krajowi pochodzenia lub wywozu na zniesienie albo ograniczenie subsydiów lub podjęcie innych działań dotyczących ich skutków, możliwość taka pozostaje aktualna w przypadku, gdy wkład finansowy można przypisać władzom publicznym kraju pochodzenia lub wywozu. W ten sposób w niniejszej sprawie egipskie władze publiczne miały możliwość zakończenia ścisłej współpracy z chińskimi władzami publicznymi w odniesieniu do wkładów finansowych lub zaproponowania środków mających na celu ograniczenie skutków spornych subsydiów.

Wynika z tego, że ani art. 3 pkt 1 lit. a) podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, ani jego ogólna systematyka nie wykluczają tego, aby wkład finansowy przyznany przez chińskie władze publiczne mógł zostać przypisany władzom publicznym Egiptu, jako kraju pochodzenia lub wywozu, w przypadku takim jak omawiany w niniejszej sprawie.

Wreszcie, w przeciwieństwie do tego, co twierdzą skarżące, taki wniosek potwierdzają w szczególności postanowienia art. 1 porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych⁵, w świetle którego należy interpretować podstawowe rozporządzenie antysubsydyjne.

Artykuł 1 ust. 1 lit. a) pkt 1 wspomnianego porozumienia, którego wdrożenie ma na celu art. 3 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, definiuje subwencję, jako wkład finansowy władzy publicznej lub jakiegokolwiek instytucji publicznej na terytorium kraju będącego „członkiem” WTO. Sformułowanie to nie wyklucza zatem możliwości przypisania wkładu finansowego przyznanego przez państwo trzecie władzom publicznym kraju pochodzenia lub wywozu, ponieważ wystarczy, że wkład finansowy władz publicznych lub jakiegokolwiek podmiotu publicznego ma miejsce na terytorium kraju będącego „członkiem” WTO.

W świetle powyższych uwag Sąd doszedł do wniosku, że Komisja dokonała prawidłowej wykładni art. 3 pkt 1 lit. a) podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, i oddalił zarzut podniesiony przez skarżące. Sąd oddalił również pozostałe zarzuty podniesione przez skarżące w dwóch skargach, a w konsekwencji, oddalił te skargi w całości.

UWAGA: Celem skargi o stwierdzenie nieważności jest doprowadzenie do uznania za nieważne aktów instytucji Unii, które są sprzeczne z prawem Unii. Państwa członkowskie, instytucje wspólnotowe oraz jednostki mogą, pod pewnymi warunkami, wnieść skargę o stwierdzenie nieważności do Trybunału Sprawiedliwości lub Sądu. Jeżeli skarga jest zasadna, stwierdza się nieważność aktu. Instytucja, której to dotyczy, powinna zaradzić ewentualnej próżni prawnej spowodowanej nieważnością tego aktu.

UWAGA: Odwołanie od orzeczenia Sądu, ograniczone do kwestii prawnych, może zostać wniesione do Trybunału w terminie dwóch miesięcy i dziesięciu dni od dnia zawiadomienia o tym orzeczeniu.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Sądu.

Pełny tekst wyroków ([T-480/20](#) i [T-540/20](#)) jest publikowany na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Jarosław Zasada ☎ (+352) 4303 2793

Pozostajemy w kontakcie!

⁵ Porozumienie w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych (Dz.U. 1994, L 336, s. 156), zawarte w załączniku 1A do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu (WTO) (Dz.U. 1994, L 336, s. 3), podpisanego w Marrakeszu w dniu 15 kwietnia 1994 r.